

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Omgevingsrecht	2
Omgevingswet	2
Wabo	8
Natuurbescherming	10
Ambtenarenrecht	12
Bestuursrecht overig	14
APV	14
Beheer rijkswaterstaatwerken	14
Huisvesting	15
Openbare manifestaties	15
Studiefinanciering	16
Vreemdelingenrecht	18
Asiel	18
Procesrecht	19
Regulier	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 2118

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 28-11-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:13854](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam

Omgevingswet 2.7, 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder g, 22.8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV) 4:11

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. TOETSINGSKADER. Verlenen omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit 'het vellen van een boom'. Onder de Omgevingswet is de zogeheten onlosmakelijke samenhang zoals die gold onder de Wabo komen te vervallen. De voorzieningenrechter kan zich niet uitlaten over de vraag of een omgevingsvergunning voor een andere activiteit, zoals hier de flora- en fauna-activiteit uit artikel 5.1, tweede lid, onder g van de Ow, noodzakelijk is en of zo'n vergunning kan worden verleend. Met andere woorden: dit levert in juridische zin geen grondslag op om de omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit te schorsen. Dat zou nog anders kunnen zijn als het gaat om een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit omdat bij de beoordeling van de evenwichtige toedeling van functies aan locaties wel moet worden gemotiveerd waarom de flora- en fauna-activiteit niet op voorhand de uitvoering van de aangevraagde vergunning onmogelijk maakt. Waarschuwing aan vergunninghoudster dat zij van de verleende omgevingsvergunning, ook indien de voorzieningenrechter tot het oordeel zou komen dat die op zichzelf rechtmatig is verleend, geen gebruik mag maken als voor het kappen en verplaatsen van de bomen een omgevingsvergunning voor een flora- en fauna-activiteit nodig is.

JnB 2025, 2119

Rechtbank Gelderland, 26-11-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:10082](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Berg en Dal

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. EVENEMENT. PROCESBELANG. Verlenen omgevingsvergunning evenement. In beginsel bestaat er geen belang meer bij een inhoudelijk oordeel als een evenement al heeft plaatsgevonden. Hierop kan een uitzondering worden gemaakt als aannemelijk is dat nieuwe besluiten over soortgelijke situaties volgen en het evenement bijvoorbeeld jaarlijks plaatsvindt. Het belang bij een inhoudelijk oordeel kan worden betrokken bij eventuele toekomstige aanvragen voor een vergunning en de toetsing daarvan. Verwijzing naar ABRS 08-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:959](#), r.o. 5.1. I.c. wordt geoordeeld dat eisers aan de herhaling van het evenement in de jaren na 2024 geen procesbelang kunnen ontlenen. Weliswaar is het festival de afgelopen jaren jaarlijks georganiseerd, maar inmiddels is voor de eerstvolgende zes weekendedities in de komende

drie jaren een vergunning verleend. Tegen deze vergunning is geen bezwaar gemaakt, waardoor deze omgevingsvergunning onherroepelijk is. Nu niet bekend is of en, zo ja, in welke vorm het festival na 2027 verder zal gaan, en dus ook of daarna opnieuw een omgevingsvergunning zal moeten worden verleend voor eenzelfde evenement, is het procesbelang van eisers bij een oordeel over de omgevingsvergunning uit 2024 komen te vervallen. Verwijzing naar ABRs 30-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2310](#).

JnB 2025, 2120

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 26-11-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:11638](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Voerendaal

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. OMVANG GEDING. Verlenen omgevingsvergunning voor realiseren elf woningen. I.c. wordt geoordeeld dat– hoewel sloop in het aanvraagformulier is vermeld bij de omschrijving van het project – vergunninghoudster geen aanvraag voor een sloopvergunning heeft ingediend. De sloop van de muren van de feestzaal en de garage waartegen verzoekers zich met name keren, kan in deze procedure niet aan de orde komen. **BOPA OF WIJZIGING OMGEVINGSPLAN.** I.c. heeft het college gekozen om de activiteiten via een omgevingsvergunning voor een bopa toe te staan. Voor dit concrete bouwplan komt die omgevingsvergunning in de plaats van het omgevingsplan. Het omgevingsplan blijft wel gelden, maar heeft voor dit specifieke bouwplan dus geen betekenis. De omgevingsvergunning staat wat dat betreft op zichzelf. Verwijzing naar Rechtbank Rotterdam 27-01-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:1788](#), onder 11.2. Dat betekent dat ter plaatse van dit bouwplan geen horeca is toegestaan en dus ook geen functiemenging zal ontstaan. Een wijziging van het omgevingsplan is dan ook niet nodig.

[...] Omvang van het geding

[...] 10.1. De voorzieningenrechter overweegt dat – hoewel sloop in het aanvraagformulier is vermeld bij de omschrijving van het project – vergunninghoudster geen aanvraag voor een sloopvergunning heeft ingediend. Het college heeft ook geen vergunning daarvoor verleend. Het college heeft op zitting desgevraagd aangegeven dat alleen een meldingsplicht voor het slopen geldt en dat die melding door vergunninghoudster ook is ingediend. Dit betekent dat de sloop van de muren van de feestzaal en de garage waartegen verzoekers zich met name keren, in deze procedure niet aan de orde kan komen. Hetzelfde geldt voor de volgens verzoekers vergunningplichtige flora- en fauna-activiteit als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, onder g, van de Ow. De gronden die daartegen zijn gericht, worden dan ook niet inhoudelijk besproken. De uitspraak van de Afdeling waarop verzoekers wijzen, is gedaan onder het recht zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van de Omgevingswet. Met de Omgevingswet is de systematiek gewijzigd en speelt het begrip ‘onlosmakelijke samenhang’ geen rol meer. Als een vergunning voor sloop of voor een flora- en fauna-activiteit nodig zou zijn, bestaat er geen verplichting meer om deze gelijktijdig met de vergunning voor het bouwen aan te vragen. Mocht het college de omgevingsvergunning verlenen?

- Bopa of een wijziging omgevingsplan?

14. Verzoekers voeren onder verwijzing naar de website <https://iplo.nl> (Informatiepunt Leefomgeving) aan dat het college de omgevingsvergunning voor een bopa niet heeft mogen verlenen. Daartoe stellen verzoekers dat in dit geval sprake is van functieverandering (van bijeenkomst/horeca naar wonen) waarbij de geplande woningen niet volledig op de locatie van de te slopen bebouwing worden gerealiseerd. Hierdoor blijft een deel van de oorspronkelijke bebouwing en de bijbehorende

functie volgens het omgevingsplan juridisch mogelijk. Dit betekent dat het schrappen of wijzigen van de regels uit het omgevingsplan noodzakelijk is om het bouwplan mogelijk te maken en dit zou dan door een wijziging van het omgevingsplan moeten gebeuren, aldus verzoekers.

14.1. De voorzieningenrechter overweegt dat in het geval een omgevingsplanactiviteit in strijd met het omgevingsplan is, het college deze activiteit op twee manieren kan toelaten: via een omgevingsvergunning voor een bopa of een wijziging van het omgevingsplan.⁶ Het college heeft in dit geval gekozen om de activiteiten via een omgevingsvergunning voor een bopa toe te staan. Voor dit concrete bouwplan komt die omgevingsvergunning in de plaats van het omgevingsplan. Het omgevingsplan blijft wel gelden, maar heeft voor dit specifieke bouwplan dus geen betekenis. De omgevingsvergunning staat wat dat betreft op zichzelf.⁷ Dat betekent dat ter plaatse van dit bouwplan geen horeca is toegestaan en dus ook geen functiemenging zal ontstaan. Een wijziging van het omgevingsplan is dan ook niet nodig. [...]

JnB 2025, 2121

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 21-11-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:7592](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Land van Cuijk.

Omgevingswet 5.40

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.97

Beleidsregel intrekken omgevingsvergunningen Land van Cuijk 2025

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. BELANGENAFWEGING.

Weigering intrekking omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat het college gezien artikel 5.40 van de Ow en haar beleid, zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de bevoegdheid om een omgevingsvergunning in te trekken een zogenoemde discretionaire bevoegdheid betreft. Er is sprake van een ‘kan-bepaling’ en het staat het college vrij om binnen bepaalde marges al dat niet van zijn bevoegdheid om de omgevingsvergunning in te trekken gebruik te maken. Een dergelijk besluit waarbij het college de nodige beleidsruimte heeft, kan door de bestuursrechter slechts terughoudend worden getoetst. Concreet betekent dit dat de rechtbank slechts het bestreden besluit kan vernietigen, indien zij tot het oordeel komt dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat het in redelijkheid de belangen van vergunninghoudster bij niet-intrekking van de omgevingsvergunning heeft kunnen laten prevaleren boven de belangen van verzoekers bij intrekking. Daarvan is i.c. geen sprake.

JnB 2025, 2122

Rechtbank Midden-Nederland, 21-11-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:6229](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrechtse Heuvelrug, verweerder.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. INSTANDLATING RECHTSGEVOLGEN. BOPA. ETFAL. Verlenen

omgevingsvergunning renoveren en aanpassen woning. I.c. wordt geoordeeld dat het college in de herziene omgevingsvergunning ten onrechte niet heeft onderkend dat het gebruik voor de tijdelijke bewoning door wisselende personen en daarmee de bouwwerkzaamheden die hieraan ten dienste staan, in strijd zijn met de bestemming. Daarom wordt de herziene omgevingsvergunning vernietigd. Maar de rechtsgevolgen worden in stand gelaten. Op de zitting heeft het college toegelicht dat hij alsnog gebruik wil maken van zijn bevoegdheid om voor het strijdige gebruik van de woning een omgevingsvergunning voor een buitenplanse

omgevingsactiviteit te verlenen. Volgens het college is met het verlenen van deze omgevingsvergunning namelijk sprake van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en worden de belangen van omwonenden niet onevenredig aangetast. De rechtbank kan deze motivering volgen.

JnB 2025, 2123

Tussenuitspraak MK Rechtbank Amsterdam, 20-11-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:9275](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:22

Omgevingswet 16.55 lid 7

Omgevingsregeling 7.4

Aanwijzingsbesluit adviesrecht en verplichte participatie bij buitenplanse omgevingsactiviteiten gemeente Amsterdam' van 10 november 2022 (Aanwijzingsbesluit)

Participatiehandreiking van de gemeente Amsterdam (Participatiehandreiking)

OMGEVINGSWET. BOPA. ETFAL. PARTICIPATIE. Verlenen omgevingsvergunning voor onbebouwd horecaterras. I.c. wordt geoordeeld dat er een gebrek kleeft aan het bestreden besluit, omdat de verplichte participatie bij verlenen van een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit (BOPA) niet heeft plaatsgevonden. PASSEREN GEBREK. Het ontbreken van verplichte participatie kan niet worden gepasseerd op grond van artikel 6:22 Awb. Daarbij is van belang dat de gemeenteraad niet voor niets bij alle aanvragen om een BOPA participatie verplicht heeft gesteld. Bovendien staat in de toelichting bij het Aanwijzingsbesluit dat naast de mogelijkheid om de aanvraag buiten behandeling te stellen, participatie ook mee kan wegen in de belangenafweging die verricht moet worden bij de buitenplanse omgevingsvergunning. Het college wordt in de gelegenheid gesteld om dit gebrek te herstellen.

[...] Kon het college de omgevingsvergunning verlenen zonder dat [bedrijf] aan participatie heeft gedaan?

[...] 8.1. [...] Volgens het systeem van de Omgevingswet is het een aanvraagvereiste om aan te geven of is geparticipeerd.⁶ Het uitgangspunt onder de Omgevingswet is dat participatie door de initiatiefnemer bij omgevingsvergunningen vrijwillig is, maar dat de gemeenteraad gevallen kan aanwijzen waarin participatie een verplicht aanvraagvereiste is.⁷ Criteria hiervoor zijn niet in de Omgevingswet opgenomen. De gemeenteraad van Amsterdam heeft alle aanvragen om een BOPA aangewezen als gevallen waarin participatie van en overleg met derden verplicht is.⁸ De wijze waarop of met wie die participatie moet plaatsvinden, staat niet in het Aanwijzingsbesluit. Op grond van het Aanwijzingsbesluit zelf zou elke vorm van participatie voldoende zijn. In de toelichting bij het Aanwijzingsbesluit wordt echter verwezen naar de Participatiehandreiking van de gemeente Amsterdam (de Participatiehandreiking). De toelichting op artikel 2 van het Aanwijzingsbesluit vermeldt het volgende: [...]

8.2. Bij de beantwoording van de vraag of voldoende participatie heeft plaatsgehad, wordt de Participatiehandreiking dus als hulpmiddel gebruikt. De daaraan te verbinden gevolgen staan in hoofdstuk 4 van het 'VTH-Beleid Fysieke Leefomgeving 2024' (VTH-Beleid).

8.3. De rechtbank stelt vast dat het college zich in het bestreden besluit op het standpunt heeft gesteld dat het terras van [bedrijf] een initiatief is dat middelgrote gevolgen heeft voor de fysieke leefomgeving. De [eiseres] heeft dit standpunt niet betwist. Dit betekent dat [bedrijf] de omgeving in

het kader van de voorbereiding van haar aanvraag om een omgevingsvergunning had moeten raadplegen. Bij raadplegen gaat het, aldus de Participatiehandreiking, om het verzamelen van reacties, ideeën en meningen van directe burens, omwonenden en ondernemers in de buurt. Hoewel de gemachtigde van het college heeft gesteld dat uit navraag bij de afdeling Vergunningen, Toezicht en Handhaving van stadsdeel West is gebleken dat [bedrijf] naburige ondernemers en anderen op straat heeft gevraagd wat zij ervan zouden vinden als het terras groter was en deze informatie terug te vinden is op een niet openbaar aanvraagformulier dat bij het college bekend is, overweegt de rechtbank dat dit niet te gelden heeft als de hiervoor bedoelde participatie. Op de zitting hebben de aandeelhouders van [bedrijf] toegelicht dat het hiervoor bedoelde overleg geen verband hield met de aanvraag, maar met overlast door geparkeerde fietsen. De rechtbank concludeert dan ook dat er bij de voorbereiding van de aanvraag geen participatie heeft plaatsgevonden.

[...] 8.7. Naar het oordeel van de rechtbank kan het ontbreken van verplichte participatie niet worden gepasseerd op grond van artikel 6:22 van de Awb. Daarbij is van belang dat de gemeenteraad niet voor niets bij alle aanvragen om een BOPA participatie verplicht heeft gesteld. Anders dan het college lijkt te veronderstellen, is het achterwege laten van participatie bij de voorbereiding van de aanvraag naar het oordeel van de rechtbank niet vergelijkbaar met de situatie dat een betrokkene ten onrechte niet is gehoord in bezwaar. De kring van participanten is namelijk breder dan de kring van belanghebbenden die bezwaar kunnen maken en/of beroep kunnen instellen tegen de omgevingsvergunning. [bedrijf] kan in beroep niet alsnog aan de verplichte participatie voldoen door bijvoorbeeld het gesprek op de zitting te voeren⁹, juist omdat de kring van participanten breder is dan alleen de betrokkenen bij een beroepsprocedure, die belanghebbende¹⁰ dienen te zijn. Participatie is juist bedoeld om reacties, ideeën en meningen van directe burens, omwonenden en ondernemers in de buurt, die niet noodzakelijkerwijs ook belanghebbende in de zin van de Awb zijn, te verzamelen. Als het ontbreken van participatie door een gesprek met alleen de in beroep betrokken belanghebbenden op de zitting zou kunnen worden hersteld, wordt de verplichte participatie een lege huls en dat kan niet de bedoeling van dit aanvraagvereiste zijn. Bovendien staat in de toelichting bij het Aanwijzingsbesluit dat naast de mogelijkheid om de aanvraag buiten behandeling te stellen, participatie ook mee kan wegen in de belangenafweging die verricht moet worden bij de buitenplanse omgevingsvergunning. [...]

JnB 2025, 2124

Rechtbank Midden-Nederland, 12-11-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:6100](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amersfoort, verweerder.

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 3.121 lid 1

Omgevingsplan van de gemeente Amersfoort (Omgevingsplan) 22.45

OMGEVINGSWET. MAATWERKVOORSCHRIFT. Opleggen maatwerkvoorschriften om geluidhinder muziek te beperken. Het college is op grond van artikel 22.45 van de bruidsschat uit het Omgevingsplan bevoegd om maatwerkvoorschriften voor geluid te stellen. Het college heeft beleidsruimte bij de beslissing of het gebruik maakt van deze bevoegdheid. Als het college deze bevoegdheid gebruikt, dan moet een belangenafweging worden gemaakt. Een maatwerkvoorschrift kan gesteld worden met het oog op het waarborgen van de veiligheid, het beschermen van de gezondheid en het beschermen van het milieu. I.c. wordt geoordeeld dat maatwerkvoorschrift 1 niet botst met de regels die gelden voor vluchtroutes. Het is niet onredelijk dat maatwerkvoorschrift 1 mede ziet op de buitendeur. Voor een doelmatige werking van de geluidsluis moeten beide deuren zoveel mogelijk dicht blijven. Dat dit niet

gangbaar is in de Amersfoortse horeca leidt niet tot een ander oordeel. Het college heeft voldoende gemotiveerd dat het gesloten houden van ramen en deuren bij het ten gehore brengen van (live-)muziek bijdraagt aan de bescherming van het milieu (waar het beschermen van omwonenden tegen geluidsoverlast deel van uitmaakt) en het college heeft een redelijke belangenafweging gemaakt.

JnB 2025, 2125

Rechtbank Amsterdam, 05-11-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:8279](#)

college van burgemeester en wethouders van gemeente Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BELANGHEBBENDE. Belanghebbendheid bij besluiten op grond van de Omgevingswet wordt in beginsel aangenomen bij bewoners en eigenaren van een perceel dat grenst aan het perceel waarop het betrokken besluit ziet. Bij dergelijke percelen wordt ervan uitgegaan dat feitelijke gevolgen, indien die zich voordoen, in beginsel van enige betekenis zijn. Verwijzing naar ABRs 23-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3175](#). I.c. grenst het perceel van eiser aan het perceel van vergunninghouder. Niet is uitgesloten dat eiser op zijn perceel feitelijke gevolgen van enige betekenis kan ondervinden, nu sprake is van gemeenschappelijke muren. In dit soort situaties wordt er vanuit gegaan dat deze gevolgen van enige betekenis zijn. De stelling van het college dat de wijzigingen minimale impact hebben, treft, voor wat betreft de vraag ten aanzien van enkel de belanghebbendheid, dus geen doel. De conclusie is dat eiser een belanghebbende is bij de omgevingsvergunning.

JnB 2025, 2126

Tussenuitspraak MK Rechtbank Amsterdam, 28-10-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:8259](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a, 5.7

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. PARKEERNORMEN. NATUURVERGUNNING. RELATIVITEITSVEREISTE. Verlenen omgevingsvergunning nieuwbouw bedrijfsverzamelgebouw. I.c. wordt geoordeeld dat dat het project niet voldoet aan de geldende parkeernorm voor werknemers uit Up-1. Het college wordt in de gelegenheid gesteld het gebrek te herstellen. Of Marktkwartier wel of geen natuurvergunning nodig heeft, is in deze zaak niet van belang omdat het hier alleen gaat om een omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit met betrekking tot bouwwerken en de technische bouwactiviteit. Voor zover Bidfood een beroep doet op de inhoud van de Rendac-uitspraak, wordt overwogen dat deze uitspraak betrekking heeft op het belang van gebiedsbescherming en dat dit belang niet strekt tot bescherming van de belangen van Bidfood, die volgens haar statuten zijn gelegen in het exploiteren van een groothandel in levensmiddelen. Het relativiteitsvereiste staat aan een inhoudelijke beoordeling van deze beroepsgrond in de weg.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 02-12-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:4932](#)

- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 28-11-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:14023](#)

- Rechtbank Gelderland, 21-11-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:9906](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 2127

ABRS, 03-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5872](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, Bijlage II, artikel 1, artikel 4

Bestemmingsplan "Meilust Bedrijventerrein"

WABO. HOOFDGEBOUW. BIJBEHOREND BOUWWERK. Verlenen omgevingsvergunning bouwen garageboxen. Het voorziene gebruik is selfstorage. I.c. wordt geoordeeld dat de garageboxen in strijd zijn met de geldende bestemming. Deze garageboxen zijn daarom niet noodzakelijk voor de verwezenlijking van de geldende bestemming van het perceel. Ook is niet gebleken dat de garageboxen noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de toekomstige bestemming van het perceel. De overweging van de rechtbank dat, omdat sprake is van een bedrijf, ook sprake is van een hoofdgebouw dat noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de bestemming van het perceel, is dus niet juist. Nu geen van de gebouwen op het perceel noodzakelijk zijn voor verwezenlijking van de in het bestemmingsplan opgenomen bestemming "bedrijf tot en met categorie 3", is er geen hoofdgebouw op het perceel, als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor. Daarom kan het overige deel van de garageboxen niet worden aangemerkt als een uitbreiding van dat hoofdgebouw en kan dus ook geen sprake zijn van een bijbehorend bouwwerk op het perceel. Het college was daarom niet bevoegd om met toepassing van artikel 4, onderdeel 1, van bijlage II van het Bor de omgevingsvergunning voor het bouwplan te verlenen.

JnB 2025, 2128

MK ABRS, 03-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5869](#)

college van burgemeester en wethouders van Venlo.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c, 2.10

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning veranderen en vergroten woning. Het bouwplan moet als een geheel worden beoordeeld en kan niet worden gesplitst. Verwijzing naar vaste rechtspraak van de Afdeling, zoals ABRS 06-03-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ3375](#), onder 3.2. Het bouwplan moet als een geheel aan de planregels voor "aan- en/of uitbouwen" worden getoetst. Het bouwplan als geheel voldoet niet aan die planregels en er is dus om die reden sprake van strijd met het bestemmingsplan.

[...] Is het bouwplan in strijd met het bestemmingsplan?

[...] 5.1. De rechtbank heeft teropgesteld dat het bouwplan als een geheel moet worden beoordeeld en niet kan worden gesplitst. Bij de beoordeling van het bouwplan mag dan ook geen onderscheid worden gemaakt tussen de verschillende delen daarvan. Dat volgt uit vaste rechtspraak van de Afdeling, zoals de uitspraak van de Afdeling van 6 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ3375](#), onder 3.2. In de uitspraak heeft de rechtbank bij de beoordeling of het bouwplan aan de planregels voldoet dat bouwplan echter ten onrechte alsnog gesplitst. Daarbij heeft de rechtbank ten onrechte het bouwplan niet als één geheel aan de planregels van het bestemmingsplan getoetst. De Afdeling

toetst daarom het bouwplan hierna alsnog als een geheel aan de planregels en gaat daarbij ook in op de vraag aan welke planregels moet worden getoetst.

5.2. Bij haar beoordeling heeft de rechtbank daarnaast namelijk ook ten onrechte het bouwplan tegelijkertijd getoetst aan de planregels over "hoofdgebouwen" en aan de planregels over "aan- en/of uitbouwen". Dat is niet verenigbaar met het onderscheid dat de planwetgever heeft gemaakt tussen hoofdgebouwen en aan- en/of uitbouwen. Het gaat om elkaar uitsluitende begrippen. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 14 februari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:626](#), onder 5.2. Het bouwplan moet dus of aan de planregels voor "hoofdgebouwen" of aan de planregels voor "aan- en/of uitbouwen" worden getoetst.

5.3. In dit geval moet het bouwplan worden getoetst aan de planregels voor "aan- en/of uitbouwen". De rechtbank heeft namelijk, zoals ook [appellant A] en [appellant B] en [appellant C] betogen en in tegenstelling tot het standpunt van het college, terecht geconcludeerd dat de nieuwe aanbouw een "aan- en/of uitbouw" is. [...]

De Afdeling concludeert dat het bouwplan als een geheel aan de planregels voor "aan- en/of uitbouwen" moet worden getoetst en dat het bouwplan als geheel niet aan die planregels voldoet en er dus om die reden sprake is van strijd met het bestemmingsplan. [...] Had de rechtbank de rechtsgevolgen in stand moeten laten?

7. [appellant D] betoogt dat de rechtbank de rechtsgevolgen van de besluiten van 7 juli 2020 in stand had moeten laten omdat de aanvraag kan worden gewijzigd en zodoende alsnog kan worden gesplitst in vergunningsvrije en vergunningsplichtige delen, zodat het bouwplan alsnog kan worden vergund. Dit betoog slaagt alleen al niet omdat de aanvraag niet is gesplitst in vergunningsvrije en vergunningsplichtige delen en de rechtbank bij het zelf in de zaak voorzien moet uitgaan van die aanvraag en niet zelf deze aanvraag kan splitsen. [...]

JnB 2025, 2129

Voorzieningenrechter ABRS, 28-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5794](#)

college van burgemeester en wethouders van Zutphen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. OVERTREDING. RUIMTELIJKE ONDERBOUWING. Opleggen last onder dwangsom wegens met bestemmingsplan strijdig gebruik van voormalig bankgebouw. De ruimtelijke onderbouwing is op zichzelf geen bindend voorschrift en het college kan slechts in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift gebruik maken van zijn bevoegdheid tot handhavend optreden. I.c. is echter een omgevingsvergunning aangevraagd om het voormalig bankgebouw in strijd met de bestemming te mogen gebruiken als zorgwoningen en is de ruimtelijke onderbouwing opgesteld ter onderbouwing van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van dat gebruik. De rechtbank heeft juist geoordeeld dat de ruimtelijke onderbouwing bepalend is voor het aangevraagde en vergunde gebruik van het gebouw en de rechtbank is er terecht van uitgegaan dat het college op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo handhavend kan optreden tegen ander gebruik dat niet in overeenstemming is met het bestemmingsplan en niet is vergund.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 2130

MK ABRS, 03-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5865](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe, appellant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.3, 3.8, 3.10, 3.12, 3.17, 3.26

Besluit natuurbescherming (Bnb) 3.16

Beleidsregels Wet natuurbescherming provincie Drenthe (Beleidsregels)

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. FAUNABEHEERPLAN. BELEIDSREGELS. LANDELIJKE VRIJSTELLING. TOEPASSING MORTALITEITSNORM. Verlenen ontheffing beheer van vogels en dieren voor luchtvaartveiligheid Groningen Airport Eelde (GAE). I.c. wordt geoordeeld dat het mogelijk is om aan luchthaven GAE een ontheffing te verlenen op grond van artikel 3.17, vierde en vijfde lid, van de Wnb. De noodzaak van de werkzaamheden waarvoor ontheffing wordt verleend, ligt niet zozeer in het duurzaam beheer van populaties, maar in het voorkomen van aanvaringen tussen vliegtuigen en dieren. De onderbouwing van de ontheffing voldoet niet aan de vereisten die zijn neergelegd in de Wnb en de Beleidsregels.

[...] 5. De Afdeling geeft in deze uitspraak een oordeel over de wijze waarop en met welke onderbouwing het college een ontheffing mag verlenen voor het beheer van dieren op het luchthaventerrein van GAE. In het hoger beroep ligt de vraag voor op grond van welke wettelijke bepaling het college aan luchthaven GAE een ontheffing mag verlenen voor het beheer van dieren op het luchthaventerrein. Het luchthaventerrein van GAE is uitgezonderd van het werkingsgebied van de Faunabeheereenheid. Daarom kan de Faunabeheereenheid geen faunabeheerplan als bedoeld in artikel 3.12 van de Wnb opstellen voor het luchthaventerrein en kan geen ontheffing worden verleend aan de Faunabeheereenheid op grond van artikel 3.17, tweede lid, van de Wnb. Naar het oordeel van de Afdeling is het mogelijk om aan luchthaven GAE een ontheffing te verlenen op grond van artikel 3.17, vierde en vijfde lid, van de Wnb. De noodzaak van de werkzaamheden waarvoor ontheffing wordt verleend, ligt niet zozeer in het duurzaam beheer van populaties, maar in het voorkomen van aanvaringen tussen vliegtuigen en dieren. Hiervoor is specifiek getraind personeel aanwezig op de luchthaven. Uit de toelichting op de Beleidsregels Wet natuurbescherming provincie Drenthe volgt dat het college alleen rechtstreeks, in geval van het belang van veiligheid van luchtverkeer, een ontheffing verleent op basis van een overeenkomstig artikel 3.5 van de Beleidsregels opgesteld faunabeheerplan aan de luchthavenbeheerders van GAE of van vliegveld Hoogeveen.

In de beroepen ligt de vraag voor of de onderbouwing van de ontheffing in de besluiten voldoet aan de vereisten die zijn neergelegd in de Wnb en de Beleidsregels. De Afdeling constateert dat het Wildlife Hazard Management Plan & Faunabeheerplan Groningen Airport Eelde 2018 t/m 31 december 2022 op veel punten een juiste toepassing van de Beleidsregels bevat, maar op enkele punten niet in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 3.5 van de Beleidsregels. Hoewel voor het merendeel van de diersoorten in het plan een uitgebreide motivering is gegeven, zijn in dat plan de kwantitatieve gegevens ten aanzien van enkele diersoorten waarvan de schade wordt bestreden op de luchthaven minder nauwkeurig weergegeven dan vereist is volgens de Beleidsregels. Zo ontbreken van enkele diersoorten de verspreidingsgegevens over de aanwezigheid van de populaties in het betrokken gebied gedurende het jaar. Zoals volgt uit artikel 3.3, vierde lid, sub b, onder 2°, van de Wnb en artikel 9, eerste lid, onder a, van de Vogelrichtlijn is de veiligheid van het luchtverkeer een gerechtvaardigd belang op grond waarvan een ontheffing mag worden verleend. Wanneer dat belang in het geding is, is de noodzaak gegeven. Deze noodzaak is aldus erkend door

de wetgever. Ditzelfde geldt wanneer de noodzaak verband houdt met bestendig beheer van vliegvelden. Naar het oordeel van de Afdeling bevestigt de uitgebreide escalatieladder dat pas tot afschot wordt overgegaan wanneer er geen andere bevredigende oplossing meer voorhanden is. Verder oordeelt de Afdeling dat het college er ten onrechte vanuit is gegaan dat bepaalde vogels op grond van de landelijke vrijstelling mogen worden gedood. Deze vogelsoorten zijn echter niet met het oog op de vliegveiligheid op de landelijke vrijstelling geplaatst. Wanneer deze dieren gedood moeten worden in het belang van de veiligheid van het luchtverkeer (artikel 3.3, vierde lid, sub b, onder 2°, van de Wnb), moet dat op grond van een faunabeheerplan, een vliegveiligheidsplan als bedoeld in de Beleidsregels of een aparte ontheffing. Ook betoogt de Faunabescherming terecht dat het college een onjuiste maatstaf heeft toegepast om te bepalen of aan artikel 3.3, vierde lid, onder c van de Wnb wordt voldaan. De Afdeling is van oordeel dat het college niet alleen moet beoordelen of het aantal vogels dat door de ontheffing van GAE wordt gedood boven de 1%-mortaliteitsnorm van de landelijke populatie komt. Het college moet ook kijken of er andere bedreigingen zijn die impact hebben op de populatie. Van belang is of de som van deze invloeden, dus ook andere activiteiten die leiden tot de dood van die populatie, niet boven de 1%-mortaliteitsnorm komt. Verder heeft het college ten onrechte niet gekeken of de ontheffing plaatselijk effect heeft op de goede staat van instandhouding. De Afdeling ziet geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen hierover. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2025:5862](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 2131

MK CRvB, 20-11-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1719](#)

college van burgemeester en wethouders van Beekdaelen.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en Uitwerkingsovereenkomst (CAR-UWO) 7:5

AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. AFWIJZING AANVULLENDE UITKERING. De Raad kan zich vinden in het standpunt van het college dat betrokkene niet is blootgesteld aan een verhoogd risico op letsel. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat artikel 7:5 van de CAR-UWO hier toepassing mist. Aangevallen uitspraak vernietigd.

1.2. Op 3 februari 2011 heeft een bedrijfsongeval plaatsgevonden waarbij betrokkene blijvend letsel heeft opgelopen. [...] Naar het ongeval is onderzoek gedaan door de Inspectie van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, waarna aan de gemeente Schinnen een boete is opgelegd.

1.3. Met een besluit van 5 februari 2013 heeft het college betrokkene met ingang van 15 februari 2013 ontslag verleend wegens volledige arbeidsongeschiktheid voor zijn betrekking. [...]

1.6. Op 4 februari 2021 heeft betrokkene het college verzocht om aan hem een aanvulling op zijn IVA-uitkering op grond van de cao toe te kennen vanaf de datum van zijn uitdiensttreding. Het college heeft dit verzoek opgevat als een verzoek om toekenning van een aanvullende uitkering als bedoeld in artikel 7:5 van de CAR-UWO.

1.7. Met een besluit van 1 september 2021 heeft het college dit verzoek afgewezen. [...]

4.5. De Raad kan zich op basis van de voorhanden zijnde gegevens vinden in het standpunt van het college dat betrokkene niet is blootgesteld aan een verhoogd risico op letsel. Het opladen van een accu met behulp van een batterijlader is in beginsel naar zijn aard geen activiteit waarbij een werknemer wordt blootgesteld aan een verhoogd risico op letsel. De Raad is evenmin gebleken dat het opladen van de accu plaatsvond onder zodanig bijzondere omstandigheden dat daardoor een verhoogd risico op letsel bestond. Het laden van de accu van de bedrijfswagen vond plaats bij de zogenoemde buitenlager; een bedrijfsgebouw voor de buitendienstmedewerkers. Het laden van een accu op een dergelijke plaats levert op zichzelf geen verhoogd risico op ongevallen op. Verder komt betekenis toe aan het feit dat de batterijlader CE was gemarkeerd [...] en voorzien van een keuringssticker, geldig tot november 2012. Dat het college geen inventarisatie van de risico's van het gebruik van de batterijlader heeft gemaakt en betrokkene letsel heeft opgelopen door onjuist gebruik daarvan – doordat hij de batterijlader niet spanningsloos maakte voordat hij de accuklemmen van de accu haalde – maakt het voorgaande niet anders. Dit doet namelijk geen afbreuk aan het oordeel dat gebruik van deze batterijlader op deze locatie op zichzelf genomen geen verhoogd risico op letsel geeft. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat artikel 7:5 van de CAR-UWO hier toepassing mist.

JnB 2025, 2132

MK CRvB, 13-11-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1716](#)

korpschef van politie.

AMBTENARENRECHT. LFNP. GELIJKHEIDSBEGINSEL. COLLEGE VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (COLLEGE). Omdat het gaat om verschillende functies, handelt de korpschef niet in strijd met het algemene rechtsbeginsel dat gelijke arbeid in gelijke omstandigheden op gelijke wijze moet worden beloond.

Gelijkheidsbeginsel

4.2. Appellante heeft betoogd dat zij als medior arbeidsdeskundige in de praktijk hetzelfde werk doet als een senior arbeidsdeskundige en om die reden hetzelfde salaris moet ontvangen. Om de door haar gestelde ongelijkheid kracht bij te zetten, heeft zij het College gevraagd te beoordelen of de korpschef verboden onderscheid maakt door haar ongelijk te belonen ten opzichte van een mannelijke collega (maatman). Zoals onder 1.5 is weergegeven, is het College van oordeel dat sprake is van een verboden onderscheid op grond van geslacht.

4.3. Het beloningsverschil tussen appellante en haar mannelijke collega wordt niet veroorzaakt door een (verboden) onderscheid naar geslacht maar is het gevolg van het onderscheid tussen de functies die beiden bekleden. De medior arbeidsdeskundige en de senior arbeidsdeskundige hebben verschillende taken en verantwoordelijkheden, zoals ook blijkt uit de beide functiebeschrijvingen. Om die reden is aan de door appellante beklede functie van medior arbeidsdeskundige een lagere salarisschaal gekoppeld dan aan de functie van senior arbeidsdeskundige, de functie die door de mannelijk collega (de door appellante gekozen maatman) wordt bekleed. Dat appellante feitelijk, in de dagelijkse praktijk, werk doet dat ook wordt gedaan door de senior arbeidsdeskundige kan er op zichzelf niet toe leiden dat zij gelijk beloond moeten worden. Van belang is dat uit de functiebeschrijvingen blijkt dat van een senior arbeidsdeskundige meer gevraagd kan worden dan van een medior arbeidsdeskundige. Dit verschil in de functies heeft geleid tot een verschil in de waardering ervan. Omdat het gaat om verschillende functies, handelt de korpschef niet in strijd met het algemene rechtsbeginsel dat gelijke arbeid in gelijke omstandigheden op gelijke wijze moet worden beloond. Dit betekent dat er evenmin strijd is met het goed werkgeverschap.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 2133

MK ABRS, 03-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5876](#)

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch, appellant.

Algemene Plaatselijke Verordening van 's-Hertogenbosch 2016 (APV) 5:14

APV. STANDPLAATSVERGUNNING. Afwijzing aanvraag om standplaatsvergunning omdat wederpartij niet het hoogste bod op de door haar gewenste standplaats heeft gedaan. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 5:14, derde lid, aanhef en onder b, van de APV, gelezen in samenhang met het vijfde lid van deze bepaling, geen grondslag biedt voor het in de artikelen 28 en 29 van de Nadere regels beschreven veilingstelsel dat in feite een imperatieve weigeringsgrond voor standplaatsen tijdens carnaval is. Hoewel het college op grond van deze bepaling bevoegd is om nadere regels te stellen ten aanzien van een verdelingsprocedure van de standplaatsen tijdens carnaval, volgt hieruit niet de bevoegdheid om de standplaatsen te verdelen via een veiling waarbij de standplaats wordt vergund aan de hoogste bieder. Dat de raad een daartoe strekkende afweging heeft gemaakt blijkt niet uit de APV. Niet wordt ingezien hoe het laten bieden op een standplaats nodig is om een redelijk verzorgingsniveau voor de consument of de openbare orde of de openbare veiligheid te borgen. Ongegrond hoger beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Beheer rijkswaterstaatwerken

JnB 2025, 2134

MK ABRS, 03-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5716](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Dienstenrichtlijn

Dienstenwet 33

Wet beheer rijkswaterstaatwerken (Wbr) 2, 3

Tijdelijke beleidsregel inzake de toepassing van de Wet beheer rijkswaterstaatswerken op elektrische laadpunten op verzorgingsplaatsen (Tijdelijke beleidsregel) 3, 4

WBR. VERGUNNING. GELDIGHEIDSDUUR. Verlenen tijdelijke vergunning voor energielaadpunt van Fastned. Vergunningen die om een dwingende reden van algemeen belang in aantal zijn beperkt, moeten voor een passende beperkte duur worden verleend. Bij het bepalen van een passende beperkte duur van een beleidsmatig schaarse vergunning, zoals in dit geval aan de orde, moet de terugverdientijd van noodzakelijke investeringen als factor worden meegenomen. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister door in de Tijdelijke beleidsregel een zogenoemde 'kap' te zetten op een geldigheidsduur van vijf jaar voldoende heeft gemotiveerd dat binnen die termijn de gepleegde en nog te plegen redelijkerwijs noodzakelijk te achten investeringen kunnen worden terugverdiend. Onder deze omstandigheden is de Afdeling, anders dan de rechtbank,

van oordeel dat de Tijdelijke beleidsregel in strijd is met de Dienstenwet. De Tijdelijke beleidsregel moet buiten toepassing worden gelaten.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2025:5717](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2025, 2135

MK ABRS, 03-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5870](#)

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad, appellant.

Huisvestingswet 2014 2, 21

Huisvestingsverordening gemeente Zaanstad 2021

HUISVESTING. OMZETTINGSVERGUNNING. OVERGANGSREGELING. De Afdeling begrijpt overweging 6.7 van de uitspraak van de rechtbank zo dat de rechtbank de overgangsbepalingen in artikel 5.4 van de HvV niet onverbindend heeft geacht, maar heeft geoordeeld dat het derde lid van dit artikel in deze concrete gevallen buiten toepassing moet worden gelaten, omdat onverkorte toepassing ervan in het geval van wederpartij A e.a. leidt tot onevenredige gevolgen. De reden daarvoor is dat het college in de besluitvorming niet kenbaar heeft betrokken of en, zo ja, tegen welke kosten het voor wederpartij A e.a. mogelijk is aan de voorwaarden van de overgangsregeling te voldoen. De Afdeling kan zich hiermee verenigen en maakt de overwegingen van de rechtbank tot de hare. Maar het college betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan een eventuele toepassing van de hardheidsclausule. Daar komt bij dat het niet ondenkbaar is dat het college bij het opnieuw beslissen op de door wederpartij A e.a. gemaakte bezwaren het door de rechtbank geconstateerde gebrek alsnog kan herstellen. Met deze twee mogelijkheden voorhanden, had de rechtbank niet zelf in de zaak mogen voorzien. Gegrond hoger beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare manifestaties

JnB 2025, 2136

MK ABRS, 03-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5683](#)

burgemeester van Groningen

Grondwet 9

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5, 10, 11

WOM. DEMONSTRATIE. VOORSCHRIFTEN. BEPERKINGEN. WANORDELIJKHEDEN. ABORTUSKLINIEK. ZICHT- EN GEHOORAFSTAND. ALGEMEEN KADER. Uitspraak met algemeen kader wanneer een burgemeester ter voorkoming van wanordelijkheden een specifieke locatie aan mag wijzen voor demonstraties bij abortusklinieken. Dit is onder andere het geval als bezoekers van een abortuskliniek anders niet in staat zijn om zich aan een directe confrontatie met de demonstranten te onttrekken. Bij het stellen van voorschriften en beperkingen aan de locatie moet de burgemeester wel voor ogen houden dat een

demonstratie binnen zicht- en gehoorafstand van de bezoekers van de abortuskliniek mogelijk moet zijn. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht tot de conclusie is gekomen dat de burgemeester mocht bepalen dat ter voorkoming van wanordelijkheden de demonstratie niet plaats mocht vinden op de stoep voor de abortuskliniek.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum

inzake [ECLI:NL:RVS:2025:5681](#), [ECLI:NL:RVS:2025:5682](#) en [ECLI:NL:RVS:2025:5684](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Demonstreren bij abortuskliniek mag, maar burgemeester mag demonstratie direct voor de ingang verbieden") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2025, 2137

CRvB, 27-11-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1735](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 5.7, 11.5

STUDIEFINANCIERING. HARDHEIDSCLAUSULE. Appellant is binnen de diplomatermijn afgestudeerd. Daarom is de door appellant ontvangen prestatiebeurs omgezet in gift. De vraag of de minister de door appellant niet als prestatiebeurs ontvangen studiefinanciering ook moet omzetten in gift wordt ontkennend beantwoord.

1.1. Appellant is op [geboortedatum] 1989 geboren in Syrië en in of rond 2015 naar Nederland gevlucht. In aansluiting op in Syrië genoten hoger onderwijs heeft appellant vanaf september 2018 een masteropleiding 'Plant Sciences' gevolgd in Wageningen. In verband daarmee heeft de minister op grond van de Wsf 2000 studiefinanciering naar de norm voor een uitwonende aan appellant toegekend in de vorm van aanvullende beurs, een lening, een reisvoorziening en collegegeldkrediet.

1.2. Op 10 juli 2023 registreerde de minister dat appellant zijn masterdiploma heeft behaald.

Vervolgens heeft de minister bij besluit van 3 januari 2024 de door appellant ontvangen prestatiebeurs (aanvullende beurs en reisvoorziening) omgezet in gift. Hierdoor daalde de studieschuld van appellant met € 28.871,88 tot € 43.307,82.

1.3. Tegen het onder 1.2 aangeduide besluit heeft appellant bezwaar gemaakt op de grond dat de minister ten onrechte niet zijn gehele studieschuld heeft omgezet in gift. Dit bezwaar heeft de minister bij besluit van 27 maart 2024 (bestreden besluit) verworpen.

[...]

4.2. Voor de toepassing van de Wsf 2000 is appellant volledig gelijkgesteld met studenten met de Nederlandse nationaliteit. Het ontvangen van studiefinanciering in de vorm van een lening verplicht iedereen die deze studiefinanciering heeft ontvangen tot terugbetaling daarvan. Dat geldt dus ook voor appellant, zeker nu niet is gesteld of gebleken dat de minister daarover enig misverstand heeft laten ontstaan in zijn correspondentie met appellant of in zijn (ook in het Engels beschikbare) algemene informatie over de Wsf 2000. Onder de gedingstukken bevinden zich vanaf 2018 negen berichten aan appellant waarin steeds per onderdeel van de studiefinanciering apart is vermeld of het een lening of een prestatiebeurs/gift betreft. Bij de onderdelen lening en collegegeldkrediet staat vermeld dat de vorm een lening is.

4.3. Dat studenten met dezelfde achtergrond als appellant, ongeacht hun studieresultaten, geen studieschuld opbouwen, indien zij in plaats van studiefinanciering een bijstandsuitkering op grond van de Participatiewet ontvangen, leidt er niet toe dat de minister, ingevolge enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, gehouden is om de gehele studieschuld van appellant – al dan niet met toepassing van de hardheidsclausule – om te zetten in gift. Hoe ruim- of enghartig gemeenten de Participatiewet jegens studerende statushouders toepassen bindt de minister namelijk niet bij de uitvoering van de Wsf 2000. Verder is de minister niet bij machte om studenten adequaat te informeren over hun eventuele recht op bijstand en ligt dit ook niet op zijn weg, zodat er geen grond is voor de conclusie dat de minister zijn zorgplicht jegens appellant niet is nagekomen.

4.4. Tot slot merkt de Raad op dat voor de terugbetaling van studieleningen die zijn verstrekt op grond van de Wsf 2000 gunstige voorwaarden gelden. Zo krijgen debiteuren lang de tijd om studieleningen terug te betalen, is de hoogte van de bedragen die maandelijks moeten worden afgelost inkomensafhankelijk, en kunnen debiteuren de aflofstase op grond van de zogenoemde jokerregeling tijdelijk opschorten. De schuld die aan het einde van de aflofstase resteert, gaat op dat ogenblik teniet. Gegeven deze gunstige voorwaarden is de minister alleen in zeer uitzonderlijke omstandigheden gehouden om een studieschuld met toepassing van de hardheidsclausule kwijt te schelden. Van zulke zeer uitzonderlijke omstandigheden is in de situatie van appellant niet gebleken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 2138

MK ABRS, 01-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5809](#)

minister van Asiel en Migratie.

VWEU 20

ASIEL. De minister wijst er terecht op dat zij niet bevoegd is om een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU vast te stellen als dat niet daadwerkelijk bestaat. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 september 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3693](#), onder 5.3. De minister moet daarom niet de hypothetische situatie beoordelen of betrokkene meer dan marginale zorgtaken zou verrichten, als zijn psychische problematiek daaraan niet in de weg staat. De minister betoogt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte het subsidiaire standpunt van de minister heeft getoetst dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat het marginale karakter van de zorgtaken te wijten is aan zijn psychische problematiek.

JnB 2025, 2139

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 28-11-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:22570](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vluchtelingenverdrag 1F b

ASIEL. Eiser is als volwassen man van zesentwintig jaar traditioneel gehuwd met een destijds minderjarig meisje van veertien jaar, met wie hij in de huwelijksnacht seks heeft gehad. De rechtbank is van oordeel dat de minister zich terecht op het standpunt stelt dat eiser hierdoor een ernstig, absoluut, niet-politiek misdrijf heeft begaan, waardoor hij geen asiolvergunning kan krijgen.

JnB 2025, 2140

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 01-12-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:22984](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Syrië. Veiligheidssituatie na de machtsovername van 8 december 2024. Gedwongen terugkeer is mogelijk.

1. Deze zaak gaat over de veiligheidssituatie in Syrië na de regimewisseling op 8 december 2024. Op die datum is president Bashar Al Assad afgezet door oppositiekrachten onder aanvoering van Hayat Tahrir al-Sham (HTS). Deze alliantie van milities heeft vervolgens een interim-bestuur gevormd. Hoewel de burgeroorlog daarmee is geëindigd, zijn er nog steeds meerdere gewapende groeperingen actief in Syrië. Desondanks blijkt uit berichtgeving dat er al vele Syriërs die eerder waren gevlucht vrijwillig zijn teruggekeerd, ook vanuit Nederland. Deze uitspraak gaat over de vraag of verweerder Syriërs in het algemeen en eiser in het bijzonder mag dwingen om terug te keren naar Syrië. De rechtbank zal oordelen dat dit mogelijk is. [...]

13. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat verweerder de veiligheidssituatie in Syrië te licht heeft ingeschat. Dat het AAB 2025 ziet op een relatief korte verslagperiode, en dat het onzeker is hoe de situatie in Syrië zich gaat ontwikkelen, is daarvoor niet voldoende. Met deze argumenten kan niet worden betoogd dat het AAB 2025 geen goed beeld geeft van de huidige veiligheidssituatie.

Eiser heeft geen bronnen of cijfers overgelegd die een ander beeld geven dan het AAB 2025. De in beroep door verweerder overgelegde recente cijfers van Syria Weekly geven een vergelijkbaar beeld. De stelling van eiser dat verweerder zich maar op één of enkele bronnen baseert kan ook niet worden gevolgd, alleen al vanwege het grote aantal onderliggende bronnen dat blijkt het AAB 2025 bij het opstellen daarvan is gebruikt. Ten slotte kan eiser niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder te weinig oog heeft gehad voor de humanitaire omstandigheden in Syrië. Verweerder stelt zich namelijk terecht op het standpunt dat deze grotendeels het gevolg zijn van de burgeroorlog die inmiddels ten einde is gekomen, en niet van het thans actieve gewapende conflict. Daarmee zijn deze omstandigheden maar zeer ten dele relevant in het kader van de 15c-inschatting. Hierbij is van belang dat volgens het AAB 2025 actief wordt gewerkt aan het weghalen van achtergebleven ontplofbare munitie en mijnen.

14. Dit brengt met zich mee dat eiser individuele omstandigheden naar voren moet brengen die maken dat hij persoonlijk een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het algemene geweld, om aannemelijk te maken dat hij om die reden bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2025, 2141

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 01-12-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:22665](#)
minister van Asiel en Migratie.

Awb 6:2

PROCESRECHT. OPVOLGEND BEROEP NIET TIJDIG BESLISSEN. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat zij na gegrondverklaring van een opvolgend beroep wegens niet tijdig beslissen op een nareisaanvraag voortaan dezelfde rechterlijke dwangsom zal opleggen als bij een eerste beroep wegens niet tijdig beslissen. Dit betekent dat de rechtbank de dwangsom vaststelt op € 100 per dag, met een maximum van € 15.000. De rechtbank ziet niet langer aanleiding om in dit type zaken een hogere dwangsom van € 250 per dag met een maximum van € 37.500 toe te kennen, omdat niet is gebleken van een weigerachtige houding van de minister en daarom geen zwaardere financiële prikkel gerechtvaardigd is. Daarnaast zal de rechtbank voortaan, na gegrondverklaring van een opvolgend beroep wegens het niet tijdig beslissen op een nareisaanvraag, in beginsel bij de vaststelling van de proceskostenvergoeding wegingsfactor 0,25 hanteren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 2142

MK ABRS, 28-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5787](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 1.27

REGULIER. Voor mvv-aanvragen in het kader van nareis die zijn ingediend voordat de wet van 12 maart 2025 op 28 maart 2025 in werking is getreden, geldt een beslistermijn van negentig dagen.

1.3. Deze uitspraak gaat over de vraag of de verlenging van de beslistermijn voor mvv-aanvragen in het kader van nareis van negentig dagen naar negen maanden, op grond van de wet van 12 maart 2025, ook van toepassing is op mvv-aanvragen die al waren ingediend voordat die wet op 28 maart 2025 in werking is getreden. De Afdeling is net als de rechtbank van oordeel dat dit niet het geval is. Zij legt hieronder uit hoe zij tot dit oordeel komt. Deze uitspraak gaat niet over de vraag of de verlenging van de beslistermijn uit de wet van 12 maart 2025 in het algemeen rechtmatig is.

[...]

2.1. In artikel 1.27 van het Vb 2000 staat dat een mvv-aanvraag 'wordt getoetst aan het recht dat gold op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen, tenzij uit de Wet anders voortvloeit of het recht dat geldt op het tijdstip waarop de beschikking wordt gegeven, voor de vreemdeling gunstiger is'. Uit de uitspraak van de Afdeling van 25 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2914](#), onder 5.1, volgt dat artikel 1.27 van het Vb 2000 van toepassing is op een mvv-aanvraag in het kader van nareis.

2.2. Anders dan de minister betoogt, is artikel 1.27 van het Vb 2000 ook van toepassing op de beslistermijn bij een mvv-aanvraag. De grondslag voor artikel 1.27 van het Vb 2000 is te vinden in artikel 2cc van de Vw 2000, dat zowel gaat over materieel recht als over procedureel recht. Uit de tekst van artikel 1.27 van het Vb 2000 volgt ook niet dat die bepaling alleen van toepassing is op de inhoudelijke beoordeling van mvv-aanvragen. Dat artikel 1.27 van het Vb 2000 niet expliciet verwijst naar artikel 2u van de Vw 2000, is niet doorslaggevend. Daarbij acht de Afdeling van belang dat in de nota van toelichting bij artikel 1.27 van het Vb 2000 (Stb. 2012, 308, pagina 13) staat dat 'wijzigingen in het recht ten nadele van de vreemdeling niet [worden] tegengeworpen bij de behandeling van de aanvraag'. De behandeling van de mvv-aanvraag beperkt zich niet tot de inhoudelijke beoordeling van de aanvraag. De Afdeling verstaat daaronder ook de procedurele aspecten van de behandeling van een mvv-aanvraag, waaronder de termijn waarbinnen de minister een besluit moet nemen op de mvv-aanvraag. Het woord 'recht' in artikel 1.27 van het Vb 2000 omvat dus zowel materieel als procedureel recht. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 april 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ1516](#), onder 2.2.2, over de vergelijkbare bepaling artikel 3.103 van het Vb 2000. De rechtbank is er terecht van uitgegaan dat artikel 1.27 van het Vb 2000 van toepassing is op de beslistermijn bij de mvv-aanvraag.

2.3. De minister betoogt verder tevergeefs dat, ook in het geval dat artikel 1.27 van het Vb 2000 van toepassing is op de beslistermijn bij een mvv-aanvraag in het kader van nareis, dit niet wegneemt dat de wet van 12 maart 2025 onmiddellijke werking heeft. De minister gaat er met dit betoog aan voorbij dat artikel 1.27 van het Vb 2000 een uitzondering is op het onmiddellijkheidsbeginsel. Dat staat ook in de nota van toelichting bij die bepaling (Stb. 2012, 308, pagina 13). Op grond van artikel 1.27 van het Vb 2000 geldt het recht dat gold ten tijde van de mvv-aanvraag, tenzij uit de Vw 2000 anders voortvloeit of het recht ten tijde van het besluit voor de vreemdeling gunstiger is. Die situatie doet zich hier niet voor, omdat de beslistermijn van negen

maanden uit de wet van 12 maart 2025 voor betrokkenen ongunstiger is dan de beslistermijn van negentig dagen, die ten tijde van de mvv-aanvraag uit artikel 2u van de Vw 2000 volgde. Verder stelt de Afdeling vast dat de wet van 12 maart 2025 geen expliciete uitzondering op artikel 1.27 van het Vb 2000 heeft gemaakt binnen de Vw 2000. Voor zover de minister betoogt dat artikel 2u, vierde lid, van de Vw 2000 een uitzondering maakt op artikel 1.27 van het Vb 2000, volgt de Afdeling dit betoog niet, omdat dit niet uit de tekst van artikel 2u, vierde lid, van de Vw 2000 valt af te leiden. Artikel 1.27 van het Vb 2000, in het bijzonder de zinsnede ‘tenzij uit de Wet anders voortvloeit’, zou zinledig worden als de Vw 2000 van die bepaling kan afwijken zonder een expliciete vermelding daarvan.

2.4. Gelet op het voorgaande geldt, onder het huidige recht, voor de beslistermijn bij mvv-aanvragen in het kader van nareis de hoofdregel uit artikel 1.27 van het Vb 2000 dat het recht dat gold ten tijde van de mvv-aanvraag van toepassing is. Dit betekent dat voor mvv-aanvragen in het kader van nareis die zijn ingediend voordat de wet van 12 maart 2025 op 28 maart 2025 in werking is getreden, een beslistermijn van negentig dagen geldt. De grief slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)